

TAFSIR AV Kapitel 21, al-Anbiya ~ Profeterna

Kapitel 21, al-Anbiya ~ Profeterna

Beskrivning:

En varning, berättelser om profeterna och goda nyheter för de troende.

Inledning

Kapitel 21, Profeterna, är ett av de längre kapitlen i Koranen. Det innehåller 112 verser och dess titel kommer från ämnet i verserna 48 till 91 - berättelser och lärdomar från många av de mer framstående profeternas liv. Detta kapitel uppenbarades i Mekka och betonar därför att profeten Muhammed, må Guds nåd och välsignelser vara över honom, var en människa likt de tidigare profeterna och att hans budskap var detsamma: Guds enhet. Det varnar också, som många kapitel gör, för Domedagens oundviklighet.

Verserna 1-9 Anklagelser och lögner

Gud varnar att räakenskapens dag närmar sig, men många människor är

likgiltiga. De hånar varningarna och dem som varnar och fortsätter att leka, deras hjärtan upptagna av världsliga angelägenheter. I sina privata samtal säger de att Muhammed bara är en människa som de själva och att han försöker lura dem med trolldom. Gud säger till profeten Muhammed: säg till dem att Jag (Gud) hör allt de tror sägs i hemlighet. Många anklagar profeten Muhammed för förvirrade drömmar, för att hitta på falska historier eller för att vara en poet. De otroende ber om ett tecken, men Gud nämner att alla städer och samhällen som tidigare förstördes bad om och fick tecken, men de trodde ändå inte. De otroende tvistar om hur en människa kan vara profet, men de tidigare profeterna var alla dödliga män. Gud uppfyllde sitt löfte till dem – de blev räddade, liksom de som trodde på dem, men många förstördes för sin otro.

Verserna 10–24 Falskhet blåses bort

Vi (Gud) har sänt er en påminnelse. Tidigare nationer förstördes på grund av sina synder. Andra samhällen upphöjdes i deras ställe. De försökte fly när de kände Vår (Guds) vrede över sig. (De fick höra:) Gå tillbaka till era hus och lek. De erkände sina fel men fortsatte ändå tills de utplånades, likt en eld som slocknar. Himlen och jorden och allt däremellan skapades inte som en lekplats. Falskhet blåses bort av sanningen, så ve över dem som har skapat falska gudar. De som är med Gud tillber och prisar Honom utan uppehåll. Har era falska gudomar makt att uppväcka de döda? Det finns bevis och påminnelsen (Koranen), men de flesta människor känner inte igen sanningen och vänder sig bort.

Verserna 25–47 Varje själ ska smaka döden

Alla profeter sändes med samma budskap: det finns ingen gud utom Gud, så dyrka Honom ensam. Trots att de fått det sanna budskapet ljuger människor om Gud. Dessa onda gör sig förtjänta av Helvetet. Tänker de otroende inte på världen omkring dem? Himlarna och jorden var en gång en enda massa som Gud delade. Alla levande varelser har sitt ursprung i vatten. Jorden är täckt med fasta berg och breda vägar och himlen är ett tak. Gud skapade natt och dag; de himmelska kropparna rör sig i sina banor. Varje själ ska smaka döden. Alla prövas och sedan återvänder de till Gud. Dagen kommer plötsligt och de otroende kommer att vara maktlösa att avvärja den. Tidigare sändebud hånades men till slut

övervanns de som hånade av det de förlöjligade. Påhittade gudar kan inte försvara sig själva, så hur ska de försvara de otroende? De varnas men vägrar lyssna, och när ens en fläkt av straffet rör vid dem ropar de till Gud. Var medvetna om att på Domedagen kommer vågen att sättas upp och Gud ska hålla räkenskap.

Verserna 48–70 Kortfattade berättelser om profeterna

Gud säger att Han gav Moses och hans bror Aron skriften som skiljer mellan rätt och fel, och Koranen är också ett välsignat budskap. Gud sänder ner den men vissa fortsätter att förneka den. Längesedan gavs rätt omdöme till Abraham. Han ifrågasatte sin far och sitt folk om deras tydliga avgudadyrkan, men de svarade att de bara följde sina förfäders vägar. Abraham sade till dem att deras sanna Herre var himlarnas och jordens Herre som skapat dem, och att han (Abraham) skulle angripa avgudarna när han fick tillfälle. Abraham förstörde alla avgudar utom den största. Han lät den stå kvar. När folket återvände och såg förödelsen mindes de Abrahams hot, så de kallade honom och frågade ut honom. Han sade åt dem att fråga den kvarvarande avguden och pekade på det absurda i deras tro. Först erkände Abrahams folk sina fel men sedan greps de av stolthet och envishet. De kastade Abraham i en eld, men Gud gjorde elden sval. De planerade att skada Abraham men Gud gjorde dem till förlorare.

Verserna 71–77 Gud räddar dem som tror

Profeten Abraham och hans brorson Lot räddades från skada och sändes till ett land som Gud hade välsignat för hela världen. Här välsignades Abraham ännu mer med sin rättfärdige son Isak och sitt barnbarn Jakob. De var rättfärdiga, gjorde goda gärningar, upprättade bönen, gav allmosor och tillbad på rätt sätt. Lot gavs gott omdöme och kunskap och Gud räddade honom från den stad av onda gärningar. Ännu längre tillbaka ropade Noa till Gud och Gud accepterade hans bön mot de otroende. Profeten Noa och de troende räddades från den stora katastrofen (floden), men de som förnekade varningarna drunknade.

Verserna 78–88 ...Och de som ropar till Honom i nöd

Gud välsignade profeterna David och Salomo med visdom. Gud såg dem när de försökte döma ett fall om får som gått vilse på natten, och Han lät Salomo förstå fallet på ett bättre sätt. Men båda gavs riklig visdom. Det var Gud som lät bergen och fåglarna sjunga Hans lov med David, och det var också Gud som lärde David att göra rustningar för skydd i strid. Gud lät vinden tjäna Salomo och gjorde några av jinnerna underordnade honom. Gud ber oss minnas Job, som ropade till sin Herre när han var plågad. Gud hörde hans rop och tog bort hans lidande. Och minns Ismael, Idris och Dhu'l-Kifl. De var alla ståndaktiga och togs in i Guds barmhärtighet. Och minns mannen i valen? Han var arg men erkände sitt fel och Gud räddade honom ur hans nöd. Gud räddar de trogna.

Verserna 89–112 Goda nyheter för de troende

Gud välsignade Sakarias och accepterade hans bön om ett barn. Han fick Johannes (Döparen). Minns den som bevarade sin kyskhet (Maria, Jesu mor). Gud gjorde henne och hennes son till ett tecken för alla människor. Gud kallar alla profeter en enda gemenskap och säger: dyrka Mig ensam. Om en troende gör rättfärdiga gärningar kommer änglarna att skriva ner det. Mot slutet av tiden kommer Gog och Magog att släppas lös och svärma över landet. På Domedagen kommer de otroendes ögon att stirra i skräck och säga: "Vi hade fel." Men de som är bestämda för Paradiset kommer att hållas långt borta från Helvetet; de kommer inte ens att höra dess ljud. Denna dag av stor skräck kommer inte att bedröva dem och änglarna kommer att hälsa dem. Detta är sannerligen goda nyheter för de troende. Mina (Guds) rättfärdiga tjänare ska ärva jorden.

Muhammed har sänts som en välsignelse för alla världar och fick höra att varna dem (mänskligheten) och uppmana dem att bekräfta sin tro på att Gud är en.

[KAPITEL 21](#)

[«TAFSIR AV Kapitel 22, al-Hajj ~ Pilgrimsfärden](#)

[TAFSIR AV Kapitel 20, Ta-Ha ~ Ta-Ha»](#)

- [Rasism ur ett islamiskt perspektiv](#)
- [Den raka vägen](#)
- [Ahl al-Sunnahs ståndpunkt gällande den som begår en stor synd](#)
- [Sättet att Be efter den Utsatta Tiden](#)
- [Bestämmelserna om att be en obligatorisk bön före dess bestämda tid](#)
- [Fudayl ibn 'Iyād om ahl al-Sunnah och ahl al-Bid'ah](#)
- [Botemedlet för den Muslimska Ummah](#)
- [Salafiyyah är inte en ny kallelse](#)
- [Den stora massan av muslimer](#)
- [Förklaringen och innebörden av profetens namn](#)